

Arrest

nr. 80 582 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 16 september 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 38 436 van 9 februari 2010.

Op 2 maart 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 september 2010 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 11 oktober 2010 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verzoeker diende een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen zowel de voormelde beslissing van 29 september 2010, als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2010. Bij arrest nr. 54 363 van 14 januari 2011 vernietigde de Raad beide beslissingen.

Op 9 september 2010 vervulde verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met een nieuw medisch attest.

Op 22 maart 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing in zoverre deze stelt dat de aanvraag niet vergezeld zou zijn geweest van een specifieke diagnose. Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag duidelijk heeft gesteld dat hij lijdt aan HIV, waarvan het algemeen geweten is dat het zonder accurate behandeling AIDS kan veroorzaken. Dit is wel degelijk een specifieke diagnose, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarin reeds werd bevestigd dat zijn aanvraag een specifieke diagnose inhoudt. Tevens wijst verzoeker op het vernietigingsarrest van de Raad in zijn zaak waarin wordt gesteld dat het volstaat dat het medisch getuigschrift preciseerd dat het medisch advies betreffende de terugkeer naar het land van herkomst negatief is omdat geen adequate behandeling voorhanden is. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing rechtstreeks ingaat tegen de overwegingen van dit arrest.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de bespreking van zijn eerste middel en leidt hieruit af dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker benadrukt dat noch de wet noch het KB duidelijk bepalen wat de inhoud dient te zijn van het medisch getuigschrift. Verzoeker stelt dat uit het medisch attest de ernst van zijn aandoening blijkt zodat verweerder voldoende was ingelicht over zijn ziektebeeld en het risico wel degelijk kon worden beoordeeld. Voorts betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de bewering dat er in het land van herkomst niet voldoende mogelijkheden tot behandeling zijn niet met objectieve documenten gestaafd wordt. Verzoeker stelt dat hij bij zijn aanvraag een attest van Medimmigrant heeft toegevoegd, waaruit voldoende blijkt dat de behandeling niet gegarandeerd is. Bovendien is het de ambtenaar-geneesheer die dit risico dient vast te stellen. Verzoeker dient enkel voldoende informatie aangaande zijn ziektebeeld aan te brengen. Aldus meent verzoeker dat de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoeker benadrukt dat appreciatie van de aangevoerde medische problematiek, inclusief de beoordeling van de mogelijkheid of de noodzaak van een behandeling overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet exclusief toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. *In casu* werd het advies van de ambtenaar-geneesheer niet ingewonnen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonnodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 9 bis, § 2, 1°-3° van de vreemdelingenwet somt de volgende gevallen op waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk dient te worden verklaard:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Artikel 7, §§ 1 en 2 van het KB van 17 mei 2007 bepaalt wat volgt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België”

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een

aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige."

Uit de samenlezing van voormelde artikelen, kan dus gesteld worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard in onderstaande hypothesen:

- indien men zich bevindt in een van de gevallen beschreven onder artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet (ook verwijzend naar artikel 9bis, § 2, 1°-3° van de vreemdelingenwet);
- indien men zijn aanvraag niet met een aangetekend schrijven heeft gericht aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris;
- indien de in artikel 7, § 1 van het KB van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd.

Indien echter bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alle nodige documenten (waarvoor geen betwisting bestaat over het voorwerp van het document) en alle nuttige inlichtingen zijn gevoegd en indien de aanvraag niet valt onder een van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

De verwerende partij acht de aanvraag onontvankelijk omdat niet alle inlichtingen bij de aanvraag werden gevoegd, waarbij bedoeld wordt op het medisch attest.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat noch de wet, noch het KB duidelijk bepalen wat de inhoud dient te zijn van het medische getuigschrift opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, indien voldaan aan alle andere ontvankelijkheidsvoorwaarden, ontvankelijk zou zijn. Het enige wat duidelijk is gesteld, is dat het een medisch getuigschrift aangaande de ziekte dient te zijn.

In casu wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk gemeld dat verzoeker "HIV" heeft.

Ter ondersteuning van deze aanvraag voegt verzoeker twee medische getuigschriften toe.

Het medisch getuigschrift van 16 februari 2010, dat verzoeker overmaakte, vermeldt:

"Chronische kwaal? Ja

Verbeterbaar: Ja

Geneesbaar: Nee

Levensverwachting: zonder adequate therapie onzeker

Voorziene behandeling: Ja: Geneeskundig

Kan de verzorging verder gezet worden in het land van herkomst? Neen

Medisch advies m.b.t. de terugkeer naar het land van herkomst: Negatief: patiënt zal in de toekomst behandeld moeten worden, dewelke in het land van herkomst niet tot beperkt kan worden gestart en opgevolgd."

In het medisch getuigschrift van 27 augustus 2010 staat vermeld dat verzoeker wordt behandeld voor een chronische ernstige ziekte waarvoor er onvoldoende mogelijkheden en follow-up en behandelingen zijn in het land van oorsprong. Tevens wordt aangestipt dat zonder follow-up en behandeling de prognose slecht is.

Alhoewel in het medische getuigschrift niet uitdrukkelijk de pathologie vermeld staat en enkel vermeld wordt dat het een ernstige chronische kwaal betreft, kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet weet over welke ziekte het gaat, nu in de aanvraag van verzoeker duidelijk wordt aangestipt dat vertrouwelijk wordt meegedeeld dat de ernstige chronische kwaal waarvan sprake is in de medische getuigschriften, HIV betreft. Uit samenlezing van de aanvraag en de medische getuigschriften die ter ondersteuning van de aanvraag worden ingediend, blijkt wel degelijk een specifieke diagnose.

Nergens blijkt uit de wet of het KB dat het medisch getuigschrift duidelijk de pathologie van de ziekte dient te omschrijven, er wordt enkel aangegeven dat het medisch attest aangaande de ziekte dient te

zijn. Aldus lijkt verzoeker, in tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen, voldaan te hebben aan de voorschriften van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Immers kan niet worden ontkend dat hij twee medische attesten aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft overgemaakt, nu duidelijk wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan een ernstige chronische kwaal en dat er wordt gesteld dat er onvoldoende mogelijkheden en follow-up zijn in het land van herkomst.

Bovendien dient ook verwezen naar de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36) waarin aangaande artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

“In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen. (...)”

Hieruit volgt dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om op basis van de door verzoeker overgemaakte stukken te oordelen of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en dat indien de medische toestand van verzoeker niet duidelijk is hij een bijkomend advies van deskundigen kan inwinnen. Zoals voormeld blijkt uit de aanvraag en overgemaakte medische getuigschriften dat de verwerende partij een voldoende gedetailleerd ziektebeeld bezit, zodat zij dit kan overmaken aan de ambtenaar-geneesheer om het risico op terugkeer te beoordelen.

Met zijn betoog maakt verzoeker een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 aannemelijk, alsook toont hij aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Het eerste middel en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het eerste en tweede aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak om de overige aangehaalde bepalingen of beginselen en middelen te onderzoeken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU